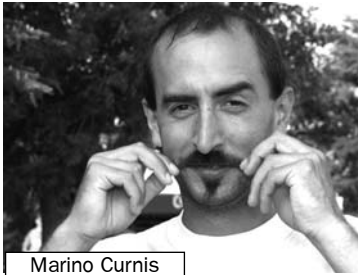

Itala Donkiĥoto en Krimeo

Marino Curnis

Jefim Zajdman, Ukrainio

Kiam oni demandas lin pri la celo de lia kvinjara mondvojaĝo, li respondas: “Por pruvi, ke veraj limoj inter popoloj estas ne politikaj, sed kulturaj. La unuajn eblas trairi, la kulturajn endas studi por interproksimigi la popolojn”. Ĝuste tial li elektis tiel malfacilan manieron de la kvinjara mondvojaĝo – la piediran. “Kiam oni paŝas, – klarigas li, – ĉiu preteriranto povas aliri, eĉ kuniri, konversacii, inviti gastoj al sia hejmo. Sekve aperas la eblo studi kulturojn de diversaj popoloj”.

Pri Marino Curnis, itala mondvojaĝanto, mi eksciis antaŭ komenco mem de lia vojaĝo (vidu *KONTAKTON* 210, 2005:6). Inter la lokoj, kiujn li planis preteriri, estis ankaŭ mia urbo Jalta, fama ripozcentro ĉe la Nigra Maro en Krimeo (Ukrainio). Tial mi tuj komencis agiti lin viziti la urbon kaj esti gasto de la ĉi-tiea junulara E-klubo “Tero”. Tuj kiam li transpaŝis la limon de Ukrainio, mi ekkontaktis lin rete. Rezulte, kiam li atingis Krimeon, en ĉiu loko, kie li planis noktumi, lin gastigis esperantistoj aŭ iliaj familianoj.

La paŝado komenciĝis laŭlonge de la okcidenta marbordo de Krimeo. Mi sciis, ke de Eŭpatorio li paŝos suden al Sebastopolo kaj preteriros lokon, kie ĉiusomere okazas populara barda tendaro. Tiel naskiĝis la ideo organizi viziton de esperantistoj al la tendaro propagandcele kaj uzi por tio ankaŭ Marino-n. Li sciigis nin per poŝtelefono, ke li estas kun “bagaĝo sur radoj”. Veninte la rendevuan lokon ĉe marbordo, ni vane serĉis homon kun valizo sur

radetoj. Helpis iu knabo, kiu vidis lin ĉe ŝoseo kaj alkondukis nin tien. Tiam mi komprenis, kial mi ne povis trovi lin. La bagaĝo similis al ĉareto sur unu granda rado, kiun Marino tiras kiel rikiŝisto. Krome, “ĉe-mare” por li signifis proksiman ŝoseon, kie li povis paŝi ne sur la sablo. Mi aliris kaj demandis ruse, ĉu li scias, kie estas barda tendaro. Li respondis ruse, ke li mem delonge serĉas ĝin. Post tio mi diris Esperante “ankaŭ ni” kaj ni ambaŭ ridis. Tiel ni konatiĝis.

Pri la ĉareto necesas rakonti aparte, ĉar ĝi aspektis tre impone kaj altiris rigardojn de scivolemaj preterpaŝantoj. Ĝi pezas kun la bagaĝo ĉ. 30 kg kaj surhavas sunbaterion por ŝargi la poŝtelefonon. La ĉareto estas sponsoraĵo de iu usona firmao, kiu volis elprovi ĝian staton dum longa vojo. Sed la ĉareto rompiĝis jam en Italio, kaj necesis ŝanĝi aluminian tubon, sen kiu ĝi estus senutila. En Ukrainio Marino ŝanĝis ĝin denove je pli fortika fera tubo.

Malfruvespere en la tendaro oni donis al ni la eblon prezenti nin ĉe la lignofajro, ĉirkaŭ kiu sidis ne malpli ol 200 homoj. La grupo estis 10-persona, kaj krom la krimeanoj kaj kievanoj ĉeestis siberiano. Marino venis kun la ĉareto. Post rakonto pri Esperanto kaj plenumo de kelkaj Esperantaj kantoj oni superŝutis Marino-n per demandoj. La junulinoj, certe, interesiĝis, ĉu li havas edzinon. Post la nea respondo venis, kompreneble, la alia demando – ĉu li havas fianĉinon. La jesa respondo mirigis ĉiujn: ĉu ŝi atendas lin dum kvin jaroj? “Jes, – respondis li firme, – kaj krome ŝi alflugos ĉiun trian monaton”. Virino el Italio, leginte pri Marino, skribis al li, kiam li piediris Hungaron, petante la permeson kuniri dum du semajnoj en Rumanio. Marino konsentis, kaj baldaŭ komprenis, ke ŝi estas lia sorto. Mi ofte vidis lin verkanta poeziaĵojn en la itala por ŝi.

La fina demando de la publiko

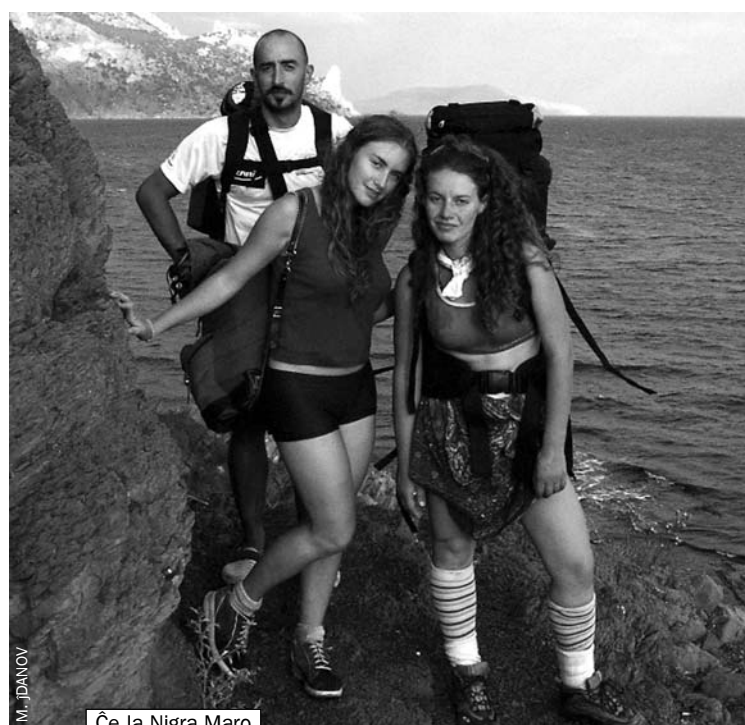
V. PARULOV, KOMSOMOLSKAJA PRAVDA

Marino estas adepto de humana tutmondigo

S. KOVJAZINA

Kun jaltaj esperantistoj, antaŭ la foriro al Turkio

M. JIDANOV

Ĉe la Nigra Maro

estis por mi surpriza: “Kial la tradukisto ne uzas Esperanton”? Mi ege miris, ĉar mi opiniis, ke ĉiuj komprenas, ke ni parolas ja en Esperanto, ne en la itala.

Post dutaga estado en la tendaro ni disveturis al niaj loĝlokoj, sed Marino ekpaŝis al Sebastopolo, kaj post du tagoj li jam venis en Jalton. Ĉi tie li komence gastis ĉe mi kaj poste translokiĝis en la

apudan loĝ-lokon Miŝor, por ekverki en izoleco la unuajn ses ĉapitrojn (laŭ la nombro de la landoj, kiujn li jam vizitis) de la estonta libro.

Marino estas tre modesta, neparolema homo. Respondante al demandoj, li ridetas kaj kvazaŭ pardonpetas. Lia ŝatata heroo estas Donkiĥoto. Li eĉ similas tiun vizaĝe: la samaj lipharoj kaj barbeto. Li parolas kelkajn lingvojn. La rusan li bone komprenas kaj, se necesas, li povas klarigi, kion li volas.

Ni plene uzis lian estadon en Jalto por propagandi la Lingvon: ni organizis renkontiĝon kun li en angla lernejo kaj du televid-intervjuojn; en kvar ĵurnaloj aperis artikoloj kun elokventaj titoloj: “De Romo piede ĝis Krimeo”, “Piede dum kvin jaroj de Italio al Japanio kaj reen” kaj “Italan vojaĝanton oni prirabis en Kievo kaj ne enlasis Rusion”. La afero estas, ke

li devis veturi en Kievon por pripagi en doganejo la komputilon, senditan el Italio remburse, kaj por ricevi vizojn al Rusio kaj Kartvelio. En la doganejo li devis pagi 500 eŭrojn, sed sekvatage en metroo oni ŝtelis 150 eŭrojn kaj, kio pli gravas – la pasporton. La ordeno, kiun li ricevis de la itala prezidento komence de la vojaĝo, helpis plirapidigi la ricevon de la nova pasporto en la itala ambasadejo, sed ankaŭ iom kostis. Lin konsolis nur la 10-taga vizito de la fianĉino al Kievo.

Kompense, li ĝuis la estadon en Krimeo, kie li aktive pasigis pli ol monaton. Speciale por li ni organizis kelktagan turistan marŝon laŭlonge de la orienta marbordo de Krimeo. Vespere, tagon antaŭ lia forveturo, multaj klubanoj kolektiĝis por adiaŭi lin, kaj sekvamatene kelkaj eĉ piediris, akompanante lin ĝis la eksterurba haveno.

Pasporta Servo de TEJO SERVAS AL ĈIUJ!

Bernhard Maürer, Germanio
<Bernardo@EsperantoLand.de>

Kiam mi en la jaro 1976 unuafoje aŭdis pri la Pasporta Servo, mi tuj entuziasmiĝis kaj tuj aĉetis la aktualan adreslibron. Tiam la libro havis nur 20 paĝojn kaj konsistis fakte el kopiitaj folioj, kunmetitaj kiel libreto. De tempo al tempo mi uzis la servon, plejparte ene de Germanio. Mia posedo de Esperanto estis tiam tre malbona. Nu, mi konis la vorton “Saluton”, la bazojn de Esperanto kaj mi posedis du vortarojn – tio estis tre grava por mi tiam! Ene de Germanio mi ja krokodilis kaj se mi foje estis eksterlande, mi klopodis interparoli pere de miaj vortaroj.

En la jaro 1991 mi ekhavis pli grandan loĝejon (kun du ĉambroj anstataŭ unu) kaj mi decidis fariĝi gastiganto. Mi faris tion, ĉar mi volis iom kontribui al tiu bona projekto, sed mi neniam kredis, ke iu vere venos al mi. Eraro! Tre baldaŭ mi akceptis la unuajn gastojn. Mi ricevis invitojn al reciprokaj vizitoj, mi ricevis leterojn, kiujn mi volis respondi kaj tiel

plu. Dank’ al tio mi lernis paroli en Esperanto flue, ĉar mi ja konstante devis okupiĝi pri Esperanto.

Do mi konstatis, ke Pasporta Servo servas al ĉiuj:

1. **Al la gastiganto**, ĉar li/ŝi ricevas interesajn gastojn kaj se la gastiganto ankoraŭ estas komencanto, la gastigado estas la plej bona maniero plibonigi la scion de Esperanto!

2. **Al la gasto**, ĉar li ne devas iri en multekostan hotelon, kie li eble neniam komprenas kaj ne povas kompreniĝi.

3. **Al la loka Esperanto-grupo**, ĉar la gastoj ofte vizitas la kunvenojn, se hazarde io okazas en la sama tago, kiam la gasto estas en la urbo. Do tio ja certe vivigas la Esperanto-vivon.

4. **Al Esperanto**, ĉar se la gastiganto konstante prezentas al siaj amikoj (kolegoj, najbaroj, ktp.) interesajn gastojn, iu el ili verŝajne ekvolos lerni Esperanton, ĉar ankaŭ ili dezirus esti kapablaj interparoli kun la estontaj gastoj.

Laŭ miaj observoj, antaŭe oni lernis Esperanton plejparte por

plibonigi la mondon. Hodiaŭ pro la samaj motivoj la lingvon lernas ne multaj. Hodiaŭ oni lernas Esperanton, ĉar oni

- volonte lernas lingvojn kaj scivolas pri Esperanto;
- volonte akceptas la avantaĝojn, kiujn Esperanto kaj la Esperanto-movado donas.

Mi kredas, ke la dua grupo estas pli granda, kaj ke Pasporta Servo prezentas unu el tiaj gravaj avantaĝoj de Esperanto.

Jes, hodiaŭ la adreslibro de Pasporta Servo ne plu havas 20 paĝojn, la eldono de 2006 havas 187 paĝojn, kaj prezentas al la posedanto 1320 adresojn el 92 landoj. Do, vi povas vidi, ke tiu projekto ege kreskis.

Kaj mi estas konvinkita, ke la projekto Pasporta Servo povus kreski eĉ pli, se pli da esperantistoj vidus la gravecon de la projekto. Ekzistas ankoraŭ multe da esperantistoj, kiuj ofte akceptas gastojn, sed ne volas iĝi gastigantoj en Pasporta Servo. Mi persone tion ne komprenas, sed eble pri tio kulpas iuj miskomprenoj? Eble tiaj homoj pensas, ekzemple, ke ili devos akceptadi ĉiujn dezirantojn. Sed ja ne, PS ne funkcias tiel. La gastoj devas peti la konfirmon pri la akcepto, kaj la gastiganto povas rifuzi al eventuala gasto, se estas iu kaŭzo por tio (ekzemple, se en tiu tempo la gastiganto ne estas hejme).

Mi tre petas vin, kara legan-

to, se vi povas akcepti gasto(j)n en via loĝejo aŭ domo, bonvolu aliĝi al la Pasporta Servo kiel gastiganto. Vi ne nur ricevos interesajn gastojn laŭ viaj propraj kondiĉoj, sed vi ankaŭ rajtos senpage* ricevi la adreslibron kaj senpage uzi la servon.

Vi povas aliĝi kiel gastiganto rete, se vi vizitos la hejmpaĝon de Pasporta Servo ĉe <http://www.tejo.org/ps/ps_lingv/ps_eo.htm>. Vi povas aliĝi ankaŭ papere, se vi skribos poŝte al la administranto de PS: Derk Ederveen, Westenburgstraat 15, NL-2275 XR Voorburg.

Miajn personajn spertojn pri la Pasporta Servo vi povas legi en la Esperanto-parto de mia hejmpaĝo ĉe <<http://www.fen-net.de/~ea1448>>.

La aŭtoro de tiu ĉi artikolo estas la landa organizanto de PS en Germanio.

* kvankam la gastigantoj de PS rajtas je senpaga ekzemplero de la libro, se vi havas la eblon pagi por la libro, tamen estas preferinde pagi. PS ne enspezas monon per vendado de la adreslibroj, sed ĝi ja bezonas monon por pagi la koston de presado kaj dissendado – Red.